

РЕШЕНИЕ

№ 520

гр. София, 07.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3248** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на В. П. П., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-36/26.02.2024 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/294 от 24.11.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. С разпореждането е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване (ИОЗ) и на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ), по заявление с вх. № 2113-21-1628/13.04.2023 г.

Жалбоподателят обжалва решението, като моли същото да бъде отменено и преписката върната на административния орган за ново произнасяне. Твърди, че решението е издадено в нарушение на процесуалните правила, за което излага подробни съображения. Посочва, че при издаване на решението е нарушен чл. 35 от АПК. Позицията се базира на доказателствената сила на представената трудова книжка, която удостоверява по официален начин наличието на трудово правоотношение между него и осигурителя „Софстрой“. Счита, че е без правно значение фактът, че вписванията в трудовата му книжка са направени за периоди, които предхождат датата на издаването ѝ. Изтъква, че за трудовият му стаж за процесния период е представил и удостоверения обр. УП-30 в оригинал, а неправилно административния орган не го е зачел.

В проведените открити съдебни заседания оспорващият се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Претендира присъждане на сторените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК (л. 159). На 12.12.2024 г. представя писмена молба с подробни съображения по съществото на спора.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ - С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 44 – ти състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

В. П. П. е подал Заявление с вх. № 2112-21-1628/13.04.2023 г. и с вх. № 2113-21-2127/13.04.2023 г., с искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване (ИОЗ) по условията на чл. 74, ал. 1 от КСО, или лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) - чл. 68, ал. 3 от КСО. Приложен е документ по чл. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ - Експертно решение № 90178 от 30.01.2023 г. на ТЕЛК (л. 11), видно от което органите на медицинската експертиза са дали оценка на работоспособността на жалбоподателя – 66 % трайно намалена работоспособност/ТНР/ с дата на инвалидизиране 11.07.2022 г. и срок на определения процент ТНР - пожизнен. Във връзка с алтернативното искане за отпускане на лична пенсия за ОСВ са приложени и документи по чл. 2, вр. чл. 40 от НПОС за преценка на правото на пенсия и определяне на нейния размер.

След извършени проверки относно представените от лицето удостоверения обр. УП-3, в Обединения осигурителен архив /ООА/ на НОИ длъжностното лице по пенсионно осигуряване е издало Разпореждане № [ЕГН]/294 от 24.11.2023 г., с което е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия, като не е зачетен стаж за следните периоди: 22.08.1981 - 31.10.1982 г. и 03.01.1987 - 31.12.1996 г. при „Софстрой”.

В разпореждането е посочено, че в представените от лицето удостоверения обр. УП-3 с № IV-2-109 от 20.01.1992 г. и № IV-2-206 от 09.05.1997 г., наименованието на осигурителя не е актуално и не отговаря на действителното такова, под което съществува осигурителя към датите на издаването. На следващо място, относно представената трудова книжка № 69, издадена на 01.12.1999 г., със заверен период от 03.01.1987 г. до 31.12.1996 г. при „Софстрой - С.” е прието, че не съответства на утвърдения образец към момента на полагане на посочения трудов стаж. Посочено е, че на основание чл. 40 НПОС не може да бъде приета за годно доказателство за удостоверяване на осигурителен стаж, като лицето не представя и оригинални документи за посочените периоди в законоустановения срок по чл. 1, ал. 5 НПОС.

От данните в Регистъра на осигурените лица /РОЛ/ на НОИ на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж в размер на 4 години, 5 месеца и 4 дни, до датата на инвалидизиране /11.07.2022 г.). При преценката правото на пенсия за ОСВ е посочено, че към дата на заявлението - 13.04.2023 г., лицето има навършена възраст от 67 години, 01 месец и 24 дни и действителният му осигурителен стаж е 04 години, 05 месеца 04 дни. В тази връзка на основание чл. 74, ал. 1, т. 4 и чл. 68, ал. 3 от КСО длъжностното лице е обосновало краен извод, че П. няма право на лична пенсия за инвалидност, съответно за ОСВ, тъй като няма необходимият осигурителен стаж.

Така издаденото разпореждане е обжалвано в срока по чл. 117, ал. 2, т. 1 от КСО пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 2153-21-36/26.02.2024 г. е

оставил жалбата без уважение. Решаващият орган е обсъдил всички доказателства и е извел правни изводи по отношение на достоверността на представените от жалбоподателя документи. В решението е отбелязано, че в хода на пенсионното производство е изисквана информация от [община] и от отдел „Осигурителен архив“, относно приетите ведомости на „Софстрой“. В отговор от [община] е издаден образец УП-2 № 9/04.05.2023 г. От страна на Обединения осигурителен архив /ООА/ на НОИ са изисквани данни относно подразделенията на „Софстрой“, в които е работило лицето. В отговор от ООА е постъпила информация, че в телефонен разговор с В. П. е уточнено, че същият е работил на различни места - на [улица], в близост до летището, на [улица] и на ул. В.“. В тази връзка е обърнато внимание, че лицето не е посочило нито едно от подразделенията на „Софстрой“, (конкретизирани в писмото от 29.08.2023 г., на л. 35 от делото).

В обжалваното решение е обърнато внимание също така, че за удостоверяване на спорния стаж на 21.06.2023 г. В. П. е представил трудова книжка № 69, издадена на 01.12.1999 г. от [община]. Според решаващия орган трудовата книжка правилно е приета от пенсионния орган за нередовна с оглед датата на издаването ѝ, която не е спорна, тъй като е посочена и в жалбата. Същата е издадена на 01.12.1999 г., а в нея е вписан трудов стаж от 01.11.1982 г. до 31.12.1996 г., т.е. - преди издаването ѝ. Относно твърдението на П., че трудовата книжка била издадена съгласно инструкция на Инспекцията на труда е изтъкнато, че това е хипотеза на изгубена или унищожена трудова книжка, която се издава от Инспекцията на труда /по арг. от чл. 7 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж - НТКТС/, каквито данни в настоящия случай липсват. Допълнено е, че визираната трудова книжка не само не е издадена от Инспекцията на труда, а от [община], като периодите в нея са подпечатани с печати на Кметство [община] и на „Софстрой“ - С. и са подписани от съответните ръководители. В този смисъл е прието, че в нарушение на НТКТС /на чл. 1 и чл. 6, изискващи вписване в трудовата книжка още с постъпването на работа и веднага при прекратяване на трудовото правоотношение/, в трудовата книжка незаконосъобразно са положени печати на [община] и на „Софстрой“ - С. едва през 1999 г. Посочено е, че трудовата книжка е следвало да бъде издадена 17 години по-рано, на 01.11.1982 г., което сочи на антидатирането ѝ и на самостоятелно основание - на нередовност на трудовата книжка. Въпреки явната нередовност на трудовата книжка, стажът в [община] е зачетен от пенсионния орган по представените образци УП-30 с № 7/05.01.2005 г. и № 4/28.02.2023 г., издадени от [община].

В процесното решение са коментирани представените от жалбоподателя писмени доказателства за доказване на спорния стаж в Общинска фирма „Софстрой“ - два образца УП-30 с № IV-2-109/20.01.1992 г. и № IV-2-206/09.05.1997 г. Посочено е, че и в двата образца е вписано наименование на предприятието „Ф. Софстрой.“, но към датите на издаване на визираните образци правоорганизационната форма на предприятието е Общинска фирма „Софстрой“, (тъй като е преобразувано във фирма „Софстрой“ ЕАД с Решение № 4/20.10.1998 г. на СГС, ФО, по ф. д. № 967/1989 г.), поради което е прието, че е допусната грешка в името на осигурителя. В допълнение е посочено, че с Решение № 4/20.10.1998 г. на СГС, са променени седалището и адресът на управление на общинската фирма: [населено място], [община], [улица]. Последното изключва вписването на последния адрес година по-рано - на 09.05.1997 г., когато се претендира, че е издаден обр. УП-30 № IV-2-206/09.05.1997 г. С Решение

№ 5/28.01.1999 г. на СГС, ФО, по ф. д. № 967/1989 г. е вписана нова промяна в седалището и адреса на общинската фирма - [населено място], [община], [улица]. Според решаващия орган обстоятелството, че последният адрес е от 1999 г., опровергава сведенията на жалбоподателя, че е работил на [улица] най-малко три години по-рано. Посочено е също така, че въпреки твърдението, че П. е работил в предприятието общо 12 години, същият не може да уточни в кое подразделение на ОФ „Софстрой“ е работил, което препятства потвърждаването на процесния стаж с проверка във ведомостите на предприятието. При тези аргументи е прието, че визираните удостоверения не се явява годни доказателства, по което може да бъде зачетен стаж на жалбоподателя.

В заключение е обоснован краен извод, че трудовата книжка се явява антидатирана, с оглед на вписания и подпечатан в нея период, през който жалбоподателят твърди, че е работил в „Софстрой“ четири години по - рано. С оглед на горните аргументи административният орган е приел, че е опровергал съдържанието на представените официални документи - два броя удостоверения и е оставил без уважение жалбата на В. П. срещу издаденото разпореждане, с което е отказано отпускането на лична пенсия, както за ИОЗ, така и за ОСВ.

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя е допусната и приетата по делото съдебно - икономическа експертиза, по която вещото лице е дало заключение след запознаване с приложените по делото доказателства, както и след извършена проверка в Обединен осигурителен архив на НОИ - [населено място]. От приетото по делото, без възражения, заключение се установява, че при преглед на разплащателните ведомости, които са били предадени от „Софстрой“ АД с приемо-предавателен протокол № 9795/26.01.2023 г., приемо-предавателен протокол № 9987/01.06.2023 г. и приемо - предавателен протокол № 9862/07.04.2023 г., касаещи периода от м. август 1981 г. до м. октомври 1982 г. и от м. януари 1987 г. до м. декември 1996 г. за ПБКО – „Софстрой“, УСР - Софстрой, Софстрой - ЦУ и СО „Софстрой“ вещото лице не е открило името на В. П. П.. Експертът е категоричен, че в Обединен осигурителен архив - [населено място] липсват документи, от които да се установи в периода от м. август 1981 г. до м. октомври 1982 г. и от м. януари 1987 г. до м. декември 1996 г. В. П. П. да е бил осигуряван в едно от поделенията на „Софстрой“.

По реда на чл. 192 ГПК от Софстрой АД са изискани ведомости, трудови договори, допълнителни споразумения и всички документи относими към трудовия договор на жалбоподателя В. П. за времето от 01.08.1981 г. до 31.10.1982 г. и от 30.01.1987 г. – 31.12.1996 г., съгласно молба от 24.09.2024 г. депозирана от адв. Н. /л. 100/.

На 11.11.2024 г. до съда е изпратен имейл от „Софстрой“ АД /л. 154/, в който се сочи, че дружеството не съхранява търсените документи, като целият ТРЗ архив е предаден на НОИ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 2153-21-36/26.02.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е връчено на жалбоподателя на 11.03.2024 г. (л. 49).

Сезиращата съда жалба е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което

подадената жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При преценката за законосъобразност на административния акт на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в надлежната форма, при спазване на процесуалните правила, при спазване на материалноправните разпоредби и при съобразяване с целта на закона предвид следното:

По делото не е спорно, че обжалваното решение № 2153-21-36/26.02.2024г. е издадено от директора на ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния орган да разгледа жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/294 от 24.11.2023 г. на длъжностно лице по ПО на основание 117, ал. 3 от КСО, съгласно приложена по делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. (л. 48). Потвърденото с посоченото решение разпореждане също е издадено от длъжностно лице определено от ръководителя на ТП на НОИ - С. град със Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. (л. 40). При тези данни съдът намира, че както оспореният административен акт, така и разпореждането потвърдено с този акт са издадени от компетентен орган.

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяната на оспорения акт, последният е постановен при правилно приложение на материалния закон.

Оспореното решение съдържа всички реквизити от формална страна, предвидени в чл. 59 от АПК. То съдържа указания за органа, който го издава, за наименованието на акта, както и за това в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва. Изрично е посочен адресатът на акта. Същият е датиран и носи подписът на лицето, което го издава с означение на длъжността му. В съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК решението има ясна разпоредителна част, която съдържа волеизявлението на административния орган и са определени правата и задълженията, които актът създава/засяга. Детайлно са изложени и фактическите основания за издаване на административния акт /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/. Посочени са и правните основания за издаване на акта.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че към датата на подаденото заявление (13.04.2023 г.) В. П. е на възраст 67 години и 1 месец и 24 дни. Към датата на инвалидизиране /11.07.2022 г./ е на възраст 66 год. 04 мес. 22 дни.

Въз основа на представените редовни документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 04 години и 5 месеца и 04 дни.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане № [ЕГН]/294 от 24.11.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, оспорено в настоящето производство, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 КСО и на пенсия за инвалидност.

Според чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, право на пенсия за инвалидност, поради общо заболяване имат лицата, които при възраст над 30 години имат придобит осигурителен стаж до датата на инвалидизиране най - малко 5 години, като една трета от осигурителния стаж трябва да е действителен (ал. 2).

Съгласно чл. 68, ал. 1 от КСО, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години

и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва:

1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. - с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст;

2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. Според чл. 68, ал. 2 от КСО, от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете.

Съгласно чл. 68 ал. 3 от КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършена възраст 67 години и 00 месеца и 15 години действителен осигурителен стаж, изискуеми за 2023 г.

Следователно правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при кумулативното наличие на две предпоставки:

-навършена възраст за съответната календарна година;

-наличие на изискуемия осигурителен стаж за съответната календарна година.

Между страните няма спор, че жалбоподателят притежава изискуемата възраст за отпускане на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Спорният момент в настоящото съдебно производство е дали на В. П. следва да бъде зачетен осигурителен стаж в Общинска фирма „Софстрой“ за периодите от 22.08.1981 г. до 31.10.1982 г. и от 03.01.1987 г. до 31.12.1996 г.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП (документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Относно спорният осигурителния стаж в ОФ „Софстрой“, за времето от месец август 1981 г. до м. октомври 1982 г. и от месец януари 1987 г. до 31.12.1996 г., от страна на жалбоподателя за удостоверяването му са представени, съответно: Удостоверение УП-30 № IV-2-109/20.01.1992 г., издадено от Ф. Софстрой - [населено място], за заемана длъжност „организатор производство“ и УП-30 № IV-2-206/09.05.1997 г., издадено от Ф. Софстрой - [населено място] (л. 14-15 от делото), за заемана длъжност „главен специалист“, както и трудова книжка, издадена след визираните периоди. Нито в хода на административното производство, нито в хода на делото не са ангажирани никакви писмени доказателства, издадени от работодателя по

време на полагане на труда /трудов договор, длъжностни характеристики, доказателства за условия на труд и място на работа и др./.

Видно от събраните по реда на чл. 192 ГПК доказателства / л. 154/ „Софстрой“ АД не съхранява относими документи касаещи оспорвания, като целия архив е предаден на НОИ.

За посочените периоди, административният орган правилно посочва в мотивите на решението си, че въпреки, че жалбоподателят твърди да е работил в предприятието 12 години, същият не може да уточни в кое подразделение на ОФ „Софстрой“ е полагал труд. В тази връзка от приетото по делото заключение се установява с категоричност, че името на жалбоподателя - В. П. не фигурира в първичната документация предадена от „Софстрой“ АД (след като ОФ „Софстрой“ е преобразувано с решение на СГС) за съхранение в отдел „Обединен осигурителен архив“ (ООА) на НОИ. Конкретно за периода от м. август 1981 г. до м. октомври 1982 г. и от м. януари 1987 г. до м. декември 1996 г. експертът е установил, че са предадени разплащателни ведомости, касаещи подразделения на „Софстрой“, както следва:

- ПБКО „Софстрой“ – в резултат на извършена проверка на тези ведомости за посочените периоди е установено, че в същите са включени почивни бази на дружеството, заведения за обществено хранене /столове, барове, магазини/, сладкарски цех, общежития и автотранспорт. В разплащателните ведомости името на В. П. не фигурира. Не са установени и имената на лицата, за които същият е посочил, че е работил с тях, а именно: Д. Ф., К. Х., Д. Б. и А. Музов. Нито едно от посочените по-горе имена не се съдържа и в нея Заповед от 1988 г., с която са увеличени възнагражденията на служителите работили в това поделение /общо 796 човека/;

- УСР „Софстрой“ - вещото лице е установило, че в същите са включени работници и служители от Варов възел, Бетонов възел, сервизни Сервиз, Лаборатория, Ел. звено, Циментови шлюзи, Автотранспрт, ПТПП - ИТР, АУП - ИТР, НТПП - ИТР, АУП, звено „Плавателен канал“, звено „Л. шосе“, звено „Искър“. В разплащателните ведомости не фигурира, както името на В. П. П., така и имената на лица, за които същият е посочил, че е работил с тях, а именно Д. Ф., К. Х., Д. Б. и А. Музов;

- Софстрой – ЦУ – във ведомостите са включени работници и служители от отдел ФСО, ръководни кадри, охрана, административен персонал, автотранспорт, поддръжка и ремонтна работилница. В разплащателните ведомости за периода името на В. П. П., както и на лица, за които същият е посочил, че е работил с тях, а именно Д. Ф., К. Х., Д. Б. и А. Музов – не фигурират;

- СО „Софстрой“ – при проверка на ведомостите е установено, че има различни категории персонал - административен, помощен, специалисти. В разплащателните ведомости името на В. П. П., както и на лица, за които същият е посочил, че е работил с тях, а именно Д. Ф., К. Х., Д. Б. и А. Музов – не фигурират. В налична заповед за изплащане на допълнителни възнаграждения на работниците и служителите работили в това поделение, както и на членове на ВСК, на които са им били удържани суми - името на В. П. отново не фигурира.

Констатацията на вещото лице, че в отдел „Обединен осигурителен архив“ – [населено място] към ТП на НОИ – К. липсват ведомости за заплати при посочения осигурител на В. П. съответства на информацията в представеното по делото писмо изх. № 5512-09-4099/22.10.2024 г. на ТП-НОИ - К. (л.138 от делото). В тази връзка представените образци на удостоверения се явяват издадени в нарушение на чл. 40, ал. 3 от НПОС, съгласно който издаденият документ за установяване на осигурителния стаж трябва да се основава на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Видно от цитираните разпоредби, първичният документ, в които се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето, са разплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки (както се посочи по – горе) са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в разчетно-платежните ведомости.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че незаконосъобразно в административното производство е игнорирана трудовата книжка въпреки материалната ѝ доказателствена сила на официален документ. Настоящият състав не споделя становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл. 347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника. Въпреки това (предвид мотивите по - горе), съдът счита, че в случая е налице официален документ, който не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не следва да се ползва с формална доказателствена сила. За да достигне до този си извод настоящият състав съобрази, че изплащателните ведомости на процесния осигурител са налични и същите са предадени за съхранение в „ООА“. В същите обаче липсват данни за В. П. за спорния период, именно поради това вписванията в трудовата книжка не могат да бъдат за приети за достоверни, в този смисъл е и Решение № 9326 от 13.07.2017 г. по адм.дело № 2325/2017 г. на ВАС.

От всичко изложено дотук се налага изводът, че оспореното решение е законосъобразно, а жалбата – неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съобразно изхода от спора съдът следва да уважи своевременно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да заплати на НОИ сумата от 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. П. от [населено място] срещу Решение № 2153-21-36 от 26.02.2024 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/294 от 24.11.2023 г. на

длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА В. П. П. с ЕГН - [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: